

Nadal i els petits ramats

Dll, 9/01/2017 per Andreu Ibarz Mellado

[Colloquium Salutis](#)

L'itinerari de preparació del Pla pastoral de la diòcesi de Barcelona i les típiques escenes pessebrístiques del Nadal han focalitzat la meva atenció en l'expressió «petits ramats». Si bé la metàfora del pastor i del ramat té una significativa referència i un profund sentit en els textos de l'AT i el NT, el concepte «petit ramat» és molt menys usual (Lc 12, 32, per exemple: *No tinguis por, petit ramat, que el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne*). La idea de petit ramat atribuït al moment present de l'Església **és ben suggeridora** i acull un conjunt de sentiments i d'experiències de l'escenari actual. Un escenari que principalment veu uns **recursos humans limitats** —tot i que s'ha de mirar el potencial de futur— i un **entorn per gestionar des de la humilitat i la disponibilitat**.

Les festes nadalenques, més enllà de la lectura *ad intra*, sempre ens conviden a una **mirada** cap enfora, **en sortida**. I per això fora bo fer una profitosa aplicació de la noció petits ramats *ad extra*. En primer lloc, **aplicat a la resta de les moltes comunitats** de l'església que no són les pròpies i, en segon lloc, **als petits ramats o el conjunt de diversos col·lectius humans** que viuen al voltant nostre. En relació amb el primer aspecte afirmem que ens toquen temps de parar atenció i emfatitzar la **identificació del mateix pastor, la capacitat de fer camí i la revisió de les nostres actituds**. En efecte, les comunitats en la seva rica diversitat, ara per ara, han de viure un procés de retorn a l'essència de l'Evangeli i, per tant, remarcar els aspectes de la comunió en la missió.

Però això no fora suficient si a l'exterior no percebem **una ingent quantitat de petits ramats**, alguns d'aquests **sense pastor o sense pastures**, d'altres **obligats a transitar per espais plens de riscos i perills** i, fins i tot, uns quants **tancats i presoners** en espais que posen de manifest que els drets humans encara tenen un llarg camí per recórrer. Davant les dificultats, els éssers humans tendim a fer pinya o a constituir-nos en petits col·lectius. Quantes reagrupacions familiars, veïnals, ètniques, etc., són fruit d'un clam social, polític o econòmic? **Sentir-nos petit ramat és fonamental** no només per ajudar a vèncer la solitud —la nostra i la dels altres— **sinó també per ajudar-nos a comprendre la limitació de la condició humana, copsar el valor de les agrupacions humanes, parlar i dialogar des d'un mateix nivell i amb un mateix llenguatge, compartir preocupacions bàsiques**. Sentir-nos petit ramat amb un bri d'esperança entre petits ramats és celebrar el Nadal!

Publicat *Catalunya cristiana*, núm 1945, d'1 de gener de 2017, p. 13.